

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ГРАД-МЕЧТА НА ГЛИНЕНИ
КРАКА

Превод от руски: Елка Хаджиева, 1969

chitanka.info

I

В същност Кармоди съвсем нямаше намерение да напуска Ню Йорк. Защо все пак замина, си остава загадка. Гражданин до мозъка на костите, Кармоди бе свикнал с дребните неудобства на столичния живот. Уютното му апартаментче на 290-ия етаж на Западна деветдесет и девета стрийт беше приятно подредено в модерния стил „звездолет“. Прозорците от оцветено нечупливо оргстъкло бяха в двойни рамки, вентилационната система работеше със сигурни филтри, които автоматично преграждаха достъпа на въздух отвън, ако общият коефициент на запрашеността му се повиши до 999,8 по скалата на Кон Ед. Наистина водоочистителите, отдавна овехтели, вече бяха станали негодни, но пък кой ли сега пие вода?

Постоянно досаждаше шумът, безспирен и неумолим. Такава е съдбата на гражданина — да слуша как неговите най-близки съседи се карат, свирят на разни музикални инструменти и се плискат в банята. Но човек може да си облекчи това мъчение като и той издава такива звуци.

Всекидневното отиване на работа беше, разбира се, съпроводено с някои опасности. Изпаднали до нищожества снайпери продължаваха от покривите своите безуспешни опити да протестираат, понякога дори пречукуваха някой заляпал се минувач, дошъл от друг град. Обикновено куршумите отиваха на вятъра. Освен това всички се бяха снабдили с леки брони и ризници, а държавата последователно прилагаше на дело закона за изземване на артилерийските оръдия от частните лица, което из основи бе разклатило почвата под краката на гангстерите.

Изобщо не можем да си обясним защо Кармоди тъй внезапно реши да напусне Ню Йорк — най-оживения според всеобщото мнение свръхград в света. Може да се позовем и на случаен порив, и на идилически каприз, и на желанието му да направи нещо смайващо. Достоверно и неопровержимо е само едно: веднъж Кармоди взе вестник „Дейли Таймс Нюс“ и се натъкна на реклама за някакъв образцов град, построен неотдавна в щата Ню Джърси.

— Елате във Ведроград — той ще ви приеме най-сърдечно! — обещаваще рекламата. Следваха редица невероятни твърдения, които не си заслужава да бъдат цитирани тук.

— Хм — измънка Кармоди.

II

Разклонението на шосето Кинз-Хайбридж Гейт опираше в гладка причесана степ. Кармоди слезе от колата и се огледа. На около половин миля пред себе си видя градче. Един единствен пътен знак-стрелка съобщаваше, че това е Ведроград.

Градът рязко се отличаваше от традиционните американски градове, не го обкръжаваха нито аванпостовете на бензиностанциите, нито пипалцата на павилиончетата със сардели, нито гирляндите мотели, нито защитната броня на грамадите смет; по-скоро приличаше на градчетата по италианските хълмове — започваше неочаквано, изцяло, изведнъж такъв, какъвто си е.

Това се хареса на Кармоди. Пешком тръгна към града.

Ведроград изглеждаше искрен и сърдечен. Улиците подкупваха с широтата си. Кармоди още не бе успял да влезе в града и се озова на един площад, съвсем римски, само че по-малък, с фонтан в центъра. Сред фонтана се издигаше мраморна скулптура — момче с делфин, от устата на делфина бликаше струя бистра вода.

— Надявам се, че ви харесва — произнесе нечий глас зад лявото рано на Кармоди.

— Симпатично — отвърна Кармоди.

— Аз сам го проектирах и сам го построих — каза гласът. — А площадът, до последната пейка, до последното сенчесто дърво е точно копие на болонския. Не се ограничавах от страх да не се покажа старомоден. Истинският художник използва всичко каквото му е нужно — хилядолетна реликва или последната повеля на модата.

— Възхитен съм от вашите чувства — каза Кармоди. — Разрешете да ви се представя — Едуард Кармоди — и усмихнат се обърна.

Но зад лявото му рамо нямаше никого, зад дясното също. Нямаше никого нито на площада, нито изобщо в границите на видимостта.

— Извинете — каза гласът. — Не исках да ви плаша. Мислех, че вече знаете.

— Какво да зная? — попита Кармоди.

— За мен.

— Ето, че не зная — каза Кармоди. — Кой сте вие и откъде говорите?

— Аз съм гласът на града — рече гласът. — Или с други думи самият град. С вас говори лично Ведроград.

— Нима? — саркастично попита Кармоди. — Да — отговори си той сам, — изглежда, че е така. Е добре де, вие сте лично градът. Чудесно!

Той се отдалечи от фонтана и нехайно прекоси площада, като че ли всеки ден разговаряше с градове и бе поуморен от това. Поразходи се по някои улици, надлъжни и напречни. Надникна във витрините на магазините, запомни отделни къщи. Спря се пред някаква статуя, но не за дълго.

— Е, как е? — след малко попита Ведроград.

— Какво „как е“? — веднага се обади Кармоди.

— Какво мислите за мен?

— В ред сте — отговори Кармоди.

— В ред? И само толкова?

— Чуйте — започна Кармоди, — град като град. Който е видял един, той може да смята, че е видял всички останали.

— Не е вярно! — Градът дори не се опитваше да скрие обидата си. — Аз не съм като другите градове. Аз съм уникален.

— Брей? — презрително каза Кармоди. — А според мен вие сте конгломерат от лошо комбинирани детайли. Италиански площад, две сгради с гръцка архитектура, редица богаташки къщи в стил „Тюдор“, старомоден жилищен блок, калифорнийски павилион с формата на сал и какво ли още не. Какво уникално има тук?

— Уникално е обединяването на всички тези стилове в единно цяло — поясни градът. — Разберете, старинният стил тук не е анахронизъм. В мен са представени всички характерни стилове на човешкия живот. Кафе ли искате, или пък сандвич?

— Едно кафенце няма да е лошо — каза Кармоди.

Той се остави Ведроград да го насочи към едно кафене зад ъгъла. Както и всичко, което Кармоди бе успял да види тук, то беше

ослепително чисто, но безлюдно.

На масата се спусна поднос от неръждаема стомана с чаша димящо кафе. Кармоди отпи глътка.

— Хубаво ли е? — попита Ведроград.

— Да, много е хубаво.

— Аз се гордея със своето кафе — тихо каза градът. — И с кухнята си. Искате ли да хапнете? Омлет или пък суфле?

— Нищо не искам — категорично отказа Кармоди. Облегна се на стола и попита: — Значи вие сте образцов град, така ли?

— Да, имам честта да бъда такъв — каза Ведроград. — Аз съм най-новият от всички образцови градове и предполагам, най-сполучливият.

— Какво е това там отсреща — готическа катедрала ли?

— Стилизирана романска — поправи го градът. — За всички вероизповедания и за всякакви секти, побира триста души.

— Не е много за такова огромно здание.

— Разбира се, че не е. Но именно такъв е замисълът. Исках да бъде съчетано величието с уютността.

— Ами къде са жителите на града? — попита Кармоди.

— Напуснаха ме — скръбно отговори Ведроград. — Всички заминаха.

— Защо?

Градът мълча известно време, после отговори:

— Развалиха се отношенията между мен и жителите. Просто досадна случайност. По-точно злополучна верига от досадни случайности. Подозирам, че не е минало без подстрекатели и провокатори.

— Но какво се е случило?

— Не зная — отговори градът. — Наистина не зная. Просто в един прекрасен всички си заминаха. И толкоз! Но те ще се върнат, уверен съм.

— Съмнявам се — вметна Кармоди.

— А аз съм абсолютно убеден — каза градът. — Но да минем на друга тема. А защо вие не останете тук, мистър Кармоди?

— Такова нещо кой знае защо не ми е минавало през ума.

— Представете си само: на ваше пълно разположение ще бъде най-съвременният, най-новият град в света! — настояваше Ведроград.

- Звучи съблазнително — каза Кармоди.
- Тогава опитайте, вреда няма да имате — предложи градът.
- Добре, може да опитам — съгласи се Кармоди.

III

По настояване на Ведроград Кармоди пренощува в разкошните апартаменти за младоженци на хотел „Крал Георг V“. На сутринта Ведроград му поднесе закуската на терасата и докато Кармоди ядеше, галеше слуха му с мажорния квартет на Хайдн. Утринният въздух беше възхитителен. Ако Ведроград не му беше казал, никога не би се сетил, че въздухът е синтезиран по изкуствен начин.

Като се нахрани, Кармоди се изтегна в креслото и започна да се любовува на изгледа към западната част на Ведроград — живописна бъркотия от китайски пагоди, венециански мостчета за пешеходци, японски канали, зелен бирмански хълм, храм в коринтски стил, калифорнийска пиаца за леки коли, нормандска кула и какво ли още не.

— Великолепен изглед — сподели той с града.

— Как се радвам, че го оценихте — отговори Ведроград.

— Ведроград! Според мен вие сте в пълен ред — каза Кармоди във внезапен изблик на откровеност. — Ами всички ли образцови градове разговарят еднакво?

— А, може ли такова нещо! Досега нито един град, бил той образцов или не, не е казвал две думи свързано. Това не се харесваше на жителите ми. На тях им се струваше, че градът е твърде голям, твърде властен, твърде бездушен и безличен. Затова ме надариха с глас, а като прибавка и с изкуствено съзнание.

— Ясно — каза Кармоди.

— Цялата работа е там, че изкуственото съзнание ме прави личност, а във века на обезличаването това е много важно. Дава ми възможност да чувствавам своята отговорност в нейната пълнота. Творчески да удовлетворявам потребностите на населението. Ние — аз и моите жители — можем взаимно да се убеждаваме. Като водим непрекъснат смислен диалог, ние си помагаме да бъде създадена активна, гъвкава и наистина жизнеспособна градска среда.

— Като идея всичко е чудесно — каза Кармоди. — Бедата е там, че няма с кого да водите диалога.

— Това е единственият недостатък на замисъла — призна градът. — Но засега имам вас.

— Да, имате мен — повтори Кармоди и се учуди защо тези думи оставиха у него неприятна следа.

— А пък вие естествено имате мен — продължи градът. — Но сега, драги Кармоди, хайде да ви разведа из мене. После може да ви настаня на постоянно местожителство и да ви регулирам.

— Какво, какво?

— Ама аз съвсем не в този смисъл, както ви се стори — оправдаваше се градът. — Просто несполучлив научен термин.

IV

Кармоди тръгна натам, накъдето му беше внушено, и вкуси от всички чудеса на Ведроград. Посети енергостанцията, водофилтрационния център, озеленения сектор на тежката промишленост и квартала на леката промишленост. Разгледа детския парк и „Клуба на чудаците“. Посети музея, картинната галерия, концертната зала, театъра, кегелбана, билиардната и кинотеатъра. Умори се и искаше да си отпочине, но градът беше решил да го зашемети и горкичкият трябваше да се мъкне до пететажното здание на „Америка експрес“, португалската синагога, статуята на Бъкминстър Фулър, автобусната станция, построена във формата на параход, и разни други атракциони.

Най-сетне всичко свърши.

— А сега не желаете ли да обядвате? — попита градът.

— С удоволствие — отговори Кармоди.

Беше отведен в луксозния ресторант „Рошамбо“, където започна със супа „прентаниер“ и свърши с петифури.

— Какво ще кажете за едно чудно бри накрая? — попита градът.

— Не, благодаря — отговори Кармоди. — Сит съм до гуша, щом искате да чуete това.

— Да, но сиренето не е ядене. Едно парченце първокачествен камамбер?

— Въпреки желанието си не мога.

— Тогава малко плодово асорти. Много приятно освежава небцето.

— Съвсем не ми трябва да си освежавам небцето — каза Кармоди.

— Поне една ябълчица, круша или няколко зърна грозде?

— Не, благодаря.

— Две-три вишни?

— Не, не, не!

— Без плодове трапезата е непълноценна — каза градът.

— За мен е пълноценна — възрази Кармоди.
— Някои жизненонеобходимите витамини се съдържат само в пресните плодове.
— Организмът ми ще трябва да мине без тези витамини.
— Ами тогава половин портокал — аз лично ще ви го обеля? От цитрусовите плодове не се напълнява.
— Искам, но не мога.
— Това много ще ме зарадва — настоя градът. — Знаете ли маниак съм на тема съвършенство, а пък никоя трапеза не е съвършена без плодове.
— Не! Не! Не!
— Добре, няма защо да се вълнувате така. Щом не ви харесва храната, която ви поднасям, ваша си работа.
— Но тя ни харесва!
— Щом ви харесва, тогава защо не искате плодове?
— Е, хайде — каза Кармоди. — Дайте ми няколко зърна грозде.
— Не бих искал да ви натрапвам каквото и да било.
— Но вие не ми натрапвате. Дайте ми, моля ви се.
— Това искрено ли е?
— Дайте ми! — изрева Кармоди.
— Добре де, добре — каза градът и създаде разкошен грозд мускател. Кармоди го изяде до зрънце. Беше много вкусно.
— Извинявайте — рече градът, — но какво правите?
Кармоди се сепна и отвори очи.
— Позадрямал съм — отговори той. — Какво, забранено ли е?
— Как може да е забранена такава абсолютно естествена постъпка? — каза градът.
— Това е хубаво — измънка Кармоди и пак затвори очи.
— Но защо ще спите в креслото? — попита градът.
— Затова защото седя в креслото и вече почти съм заспал.
— Ще получите разтегляне на гръбните мускули — предупреди го градът.
— Нека — промърмори Кармоди, все още без да отваря очи.
— Защо да не се наспите, както трябва? Ето там, на дивана?
— И тук си спя с всички удобства.
— Това не са удобства — забеляза градът. — Човешкото тяло не е приспособено да спи в седнало положение.

— В момента моето е приспособено — каза Кармоди.

— Нищо подобно. Опитайте на дивана.

— И в креслото ми е добре.

— А на дивана ще ви е още по-добре. Само опитайте, Кармоди, моля ви, Кармоди!

— А? Какво има? — стресна се Кармоди и се събуди.

— На дивана. Аз наистина смятам, че по-добре ще си починете на дивана.

— Добре де! — каза Кармоди, като едва се изправяше. — Къде е този диван?

Изведен бе от ресторанта — зад ъгъла имаше павилион с табела „Час за почивка“. Вътре имаше повече от дузина дивани. Кармоди се повали на най-близкия.

— Не тук — каза градът. — Пружините на този са отпуснати.

— Все едно — махна с ръка Кармоди. — Ще преспя как да е.

— А в резултат ще получите спазми.

— О боже! — Кармоди скочи. — Кой ми препоръчвате?

— Да ви пусна ли лека музика?

— Не си правете труд.

— Както искате. Тогава ще угася светлината.

— Чудесно.

— Да ви дам ли одеяло? Аз, разбира се, регулирам температурата, но често пъти спяцият има субективно усещане за студ.

— Не е важно! Оставете ме на мира!

— Добре! — каза градът. — Да не би за себе си да се старая. Лично аз изобщо никога не спя.

— Прав сте, извинете ме.

— Нищо, това са дреболии.

Настана дълго мълчание. Но ето че Кармоди стана.

— Какво има? — попита градът.

— Вече не ми се спи — отговори Кармоди.

— Затворете очи, с волево усилие отпуснете всички мускули на тялото, като почнете от палците на краката и все по-нагоре...

— Не ни се спи! — кресна Кармоди.

— Навярно още от началото не ви се е спяло толкова много — предположи градът. — Но можете поне да затворите очи и да се

опитате да подремнете. Направете го заради мен.

— Не! — каза Кармоди. — Не ми се спи и не се нуждая от почивка.

— Упорство! — упрекна го градът. — Постъпвайте, както искате. Аз направих всичко, което можех.

— Точно така. — Кармоди стана и излезе от павилиона.

V

Кармоди стоеше на един сводест мост и се взираше в дълбоката лагуна.

— Това е копие от венецианския мост на Риалто — събщи градът. — В умален вид, разбира се.

— Зная — каза Кармоди, — прочетох табелката.

— Живописен е, нали?

— Да, прекрасен е — потвърди Кармоди и запали цигара.

— Много пушите — констатира градът.

— Зная. Пуши ми се.

— Трябва да ви кажа, че науката неопровержимо е доказала корелационната зависимост между пушенето и рака на белите дробове.

— Зная.

— Ако преминете на лула, опасността рязко би се понижила.

— Не мога да понасям лули.

— Тогава пури.

— Не понасям и пури.

Той запали нова цигара.

— Това ви е третата цигара в продължение на пет минути — каза градът.

— Ах, дявол да го вземе, ще пуша колкото си искам и когато си искам!

— Разбира се — каза градът. — Аз само ви съветвах за ваше добро. А вие да не би да искате да съм свидетел на всичко това и да не продумам нито дума, докато вие се погубвате?

— Да — потвърди Кармоди.

— Не ми се вярва да го казвате сериозно.

— Това какво е? — попита Кармоди.

— Автомат за шоколад — отговори градът.

— Никак не прилича. Как се пуска?

— Съвсем лесно. Натиснете червеното бутонче. Почакайте малко. Завъртете която искате ръчка от редицата А. Сега натиснете

зеленото бутонче. Готово!

В дланта на Кармоди се плъзна шоколадено блокче.

— Охо! — Кармоди разви обвивката и без да иска, я изтърва.

— Ето на — упрекна го градът. — С мен никой не се съобразява.

— Но това е само една хартийка — Кармоди погледна обвивката от шоколада на безукорно чистия тротоар.

— Да, само една хартийка — подхвана градът, — но умножете я на сто хиляди жители и какво ще се получи?

— Сто хиляди шоколадени обвивки — отвърна Кармоди.

— Не намирам нищо смешно — каза градът. — Уверявам ви, няма да имате никакво желание да живеете сред такъв боклук. Вие пръв ще започнете да се оплаквате, че улиците са замърсени. А давате ли своя принос, като не оставяте боклук след себе си? Разбира се, че не! Предоставяте го на мен, въпреки че изпълнявам и всички останали задължения по благоустройството, трудя се денонощно, нямам почивни дни.

Кармоди се наведе да вдигне хартийката. Но не бе успял да посегне, когато от най-близката водосточна тръба се подаде лост с пинцет, хвана хартийката и се скри.

— Нищо — каза градът. — Аз съм свикнал да почиствам след гражданите. Само това и правя.

— Уф — изпъшка Кармоди.

— И не чакам благодарност.

— Но аз съм ви благодарен, много благодарен! — възкликна Кармоди.

— Не, неблагодарен сте — държеше на своето Ведроград.

— Сит ли сте? — попита градът след вечерята.

— И още как! — отговори Кармоди.

— Не ядохте много.

— Изядох всичко, което исках. Беше много вкусно.

— Като ви е било вкусно, защо не ядохте повече.

— Не можех да глътна нито зальк още.

— Ако не бяхте развалили апетита си с шоколадчето...

— Проклятие, шоколадчето не ми е развалило апетита. Просто аз...

— Вие палите цигара — каза градът.

— Точно така — отвърна Кармоди.

— А не е ли по-добре да почакате малко?
— Вижте какво — сопна се Кармоди, — за какъв дявол вие тук ме...
— Но нямате ли по-сериозна тема за разговор? — побърза да каже градът. — Мислихте ли вече какво ще работите?
— В същност не съм имал време добре да помисля.
— А пък аз вече мислих. Добре ще е да станете лекар.
— Аз? Но нали трябва да се мине специален подготвителен курс в колежа, после да се следва в медицинския факултет и така нататък.
— Аз ще уредя всичко — обеща градът.
— Не ме привлича.
— Добре... а какво ще кажете за изучаването на право?
— Никога.
— Инженер е отлична професия.
— Не е за мен.
— Но какъв искате да станете?
— Пилот на реактивен самолет — поривисто каза Кармоди.
— Не се шегувайте!
— Съвсем не се шегувам.
— Но аз нямам дори аеродром.
— Тогава ще пилотирам някъде другаде.
— Говорите така, само за да ми противоречите!
— Съвсем не — каза Кармоди. — Аз наистина искам да стана пилот. Цял живот съм искал да стана пилот! Честна дума!
След дълго мълчание градът се обади:
— Изборът е абсолютно ваша лична работа.
Това беше произнесено със задгробен глас.
— А сега какво правите?
— Отивам на разходка — отговори Кармоди.
— Вечерта, в девет и половина?
— Че защо не?
— Мислех, че сте уморен.
— Това беше отдавна.
— Разбирам. А освен това си мислех, че може да постоите и да си побъбрим славно.
— Не може ли да си побъбрим, когато се върна? — попита Кармоди.

— О не, няма нужда, бърбенето е празна работа — каза градът.

— И разходката е празна работа — рече Кармоди и пак седна. —
Хайде да си поприказваме.

— Като че ли вече нямам желание да приказвам — отвърна градът. — Вървете, моля ви се, на вашата разходка.

VI

- Тогава лека нощ — каза Кармоди.
— Повторете, моля.
— Казвам „лека нощ“.
— Пригответе се да спите?
— Да. Вече е късно, а аз съм уморен.
— Веднага ли ще си легнете?
— Да, но какво от това?
— Нищо — отговори градът, — но вие забравихте да се окъпете преди лягане...
— А-а... Наистина забравих. Утре сутрин ще се окъпя.
— Но ще се почувствувате по-добре, ако още сега вземете вана.
— Не.
— Дори ако аз лично я напълня?
— Не! Не, дявол да го вземе! Лягам си!
— Постъпвайте, както смятате за най-добре — каза градът. — Не се мийте, не следвайте, не изяждайте определената ви балансирана по съдържание храна. Но само не обвинявайте мен.
— Да ви обвинявам? В какво?
— В каквото и да било — отвърна градът.
— Така. А какво по-конкретно имате пред вид?
— Не е важно.
— Но защо подхванахте този разговор?
— Аз се грижех само за вас — каза градът.
— Това го разбирам.
— Когато взимаш нещо присърце — продължи градът, — когато съзнаваш своята отговорност, много е обидно да слушаш ругатни.
— Но аз не съм ругал.
— Сега — не. Но преди, през деня, ругахте.
— Но аз... просто проявих малко нервност.
— Това е от пушенето.
— Не започвайте всичко отново!

— Няма — каза градът. — Пушете си като локомотив, мен какво ми става?

— Но наистина, дявол да ви вземе — запали Кармоди нова цигара.

— Аз няма да бъда единственият неудачник — довърши градът.

— Не, не — примоли се Кармоди. — Не бива да говорите така!

— Забравете думите ми — помоли го градът.

— Добре.

— Понякога се престарavam.

— Факт.

— На мен ми е особено тежко, защото съм прав. Нали знаете, аз винаги съм прав.

— Зная — каза Кармоди. — Прав сте, вие винаги сте прав. Прав-прав-прав-прав-прав...

— Преди спане не бива да се нервирате така — каза градът. — Искате ли чаша мляко?

— Не.

— А ако поразмислите?

Кармоди затвори очите си с длани. Беше му особено. Чувствуваше се виновен, хилав, безпомощен, мръсен, немарлив. Чувствуваше се безнадеждно и непоправимо покварен и така щеше да бъде винаги, ако не се промени, не се прекърши, не се приспособи.

Но вместо да се опита да направи нещо подобно, Кармоди стана, изпъна рамене и решително тръгна край римския площад и венецианското мостче.

— Къде отивате? — попита градът. — Какво се е случило?

Мълчаливо, стиснал зъби, Кармоди продължи край детския парк и зданието на „Америка експрес“.

— Къде е грешката ми? — извика градът. — Кажете само къде е грешката ми?

Кармоди нищо не му отговори, с твърди крачки отмина ресторант „Рошамбо“ и португалската синагога и най-сетне излезе на жизнерадостната зелена степ, която обкръжаваше Ведроград.

— Неблагодарник! — извика след него градът. — И вие сте като другите. Хората са упорити говеда, вечно и от всичко недоволни.

Кармоди влезе в колата и включи мотора.

— Но, разбира се — подхвана градът с по-спокоен той, — вие сте хора и дори недоволството ви не е истинско. Оттук и поуката — градът трябва да се научи на търпение.

Кармоди обърна колата и пое на изток, към Ню Йорк.

— Добър път! — подхвърли след него Ведроград. — За мен не се тревожете, аз ще ви очаквам.

Кармоди натисна газта до край. От всичко на света най-много съжаляваше, че до ушите му стигна последната реплика.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
11/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.